सर्गः १५ यद्गोप्रतारकल्पोभूत्संमर्दस्तत्र मज्जताम्। अत स्तदाख्यया तीर्थं पावनं भुवि पप्रथे ॥ १०१॥ स विभु र्विबुधांशेषु प्रतिपन्नात्ममूर्त्तिषु। त्रिदशीभूतपौ रार्थं स्वर्गान्तरमकल्पयत् ॥१०२॥ निर्वर्त्यैवं दशमुख शिरश्छेदकार्य्यं सुराणां विष्वक्सेनः स्वतनुमविश त्सप्तलोकप्रतिष्ठाम्।

यदिति। यत् यस्मात् तत्र सरय्वां मज्जतां जनानां गवां प्र कृष्टस्तारस्तरणं तत्कल्पस्तत्समस्संमर्दो भूत् अतोहेतोस्तस्य गोप्रतारस्याख्ययानाम्नाभुवि पृथिव्यां पावनंपवित्रं तीर्थं पप्रथे प्रसिद्धं॥ १०१॥ स इति। विभुः समर्थः स रामो विबुधानां देवा नामंशेषु सुग्रीवादिषु प्रतिपन्ना प्राप्ता आत्ममूर्त्तिः स्वदेहो यैस्तेषु सत्सु त्रिदशीभूताः पूर्व्वं न त्रिदशादेवास्तदा त्रिदशा जाता ये पौरास्तदर्थं अन्यं स्वर्गमकल्पयत् अकरोत्॥ १०२॥ निर्वर्त्येति। विष्वक्सेनो विष्णूरामः सप्तानां भूरादीनां लोकानां प्रतिष्ठामाश्रयभूतां स्वस्य तनुं शरीरमविशत् प्रविष्टः किं० कृत्वा एवमुक्तप्रकारेण सुराणां देवानां दशमुखस्य रावणस्यशिरश्छेदरूपं कार्य्यं निर्व्वर्त्य कृत्वा